

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় মুক্তিবাহিনী, তোমালোকে সকলোকে সংগতি দিব লাগে, সকলোৰে স্বীতি এজন পিতাৰ সৈতে গঢ়ি তুলিব লাগে”

প্ৰশ্ন: মনুষ্যই নিজৰ বুদ্ধি কোনটো কথাত লগায় আৰু তোমালোকে নিজৰ বুদ্ধি ক'ত লগাব লাগে?

উত্তৰ: মনুষ্যইতো নিজৰ বুদ্ধি আকাশ আৰু সৃষ্টিৰ অন্ত পাবলৈ লগাই আছে কিন্তু ইয়াৰ পৰাতো একো লাভ নহয়। ইয়াৰ অন্ততো পাব নোৱাৰি। তোমালোক সন্তানসকলে পৃথ্য হোৱাত নিজৰ বুদ্ধি লগোৱা। তেওঁলোকক জগতে পূজা নকৰিব। তোমালোক সন্তানসকলতো পৃথ্য দেৱতা হোৱাগৈ।

গীত: তুমহে পাকে হমনে..... (তোমাক পাই আমি.....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে বুজি পালে, এয়া হৈছে জ্ঞান মৰ্গ। সেয়া হৈছে ভক্তি মৰ্গ। এতিয়া প্ৰশ্ন উঠে যে ভক্তি মৰ্গ ভাল নে জ্ঞান মৰ্গ ভাল? দুটা বস্তু হ'ল নহয় জানো। কোৱা হয় জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হয়। নিশ্চয় ভক্তি আৰু জ্ঞান দুয়োটা বেলেগ বেলেগ বুলি কোৱা হ'ব। মনুষ্যই ভাবে যে ভক্তি কৰিলে জ্ঞান প্ৰাপ্ত হ'ব তেতিয়া সংগতি হ'ব। ভক্তিৰ মাজত জ্ঞান আহিব নোৱাৰে। ভক্তি সকলোৰে কাৰণে, জ্ঞানো সকলোৰে কাৰণে। এতিয়া হয়ো কলিযুগৰ অন্তৰ সময় তেন্তে নিশ্চয় সকলোৰে দুৰ্গতি হ'ব সেইবাবে আহ্বানো কৰে আৰু গায়নো কৰে যে অন্যৰ সংগ এৰি এতিয়া তোমাৰ সংগ লওঁ। এতিয়া তেওঁ কোন? কাৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়িব? এইটোতো বুজি নাপায়। প্ৰায়ে বুদ্ধি কৃষ্ণৰ ফালে যায়। আমি সঁচা স্বীতি তোমাৰ সৈতে গঢ়োঁ। তেন্তে যিহেতু কৃষ্ণৰ সৈতেহে স্বীতি গঢ়ি তোলে তেন্তে আকৌ গুৰু গোঁসাই অন্য কাৰো দৰকাৰেই নাই। কৃষ্ণকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। কৃষ্ণৰ চিত্ৰতো সকলোৰে ওচৰত আছে। কৃষ্ণৰ জয়ন্তীও পালন কৰে তেন্তে অন্য কাৰো ওচৰলৈ যোৱাৰ দৰকাৰেই নাই। যেনেকৈ মীৰাই এজনৰ সংগ ল'লে। কাম-কাজ কৰিও কৃষ্ণকেই স্মৰণ কৰি থাকিল। ঘৰত থকা-মেলা, খোৱা-বোৱাতো হয়েই। সঁচা স্বীতি একমাত্ৰ কৃষ্ণৰ সৈতে গঢ়িলে। যেন তেওঁ প্ৰেমিকা আৰু তেওঁ প্ৰেমিক হৈ গ'ল। কৃষ্ণক স্মৰণ কৰিলে ফলো প্ৰাপ্ত হয়। কৃষ্ণকতো সকলোৱে জানে। গায়নো কৰে সঁচা স্বীতি মই তোমাৰ সৈতে গঢ়িলোঁ অন্যৰ সংগ এৰিলোঁ। এতিয়া উচ্চতকৈও উচ্চ সংঘাতো পৰমপিতাহে হয়। সকলোকে উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা এজনেই পিতা। তেওঁক কোনেও নাজানে। যদিও কয় - পৰমপিতা পৰমাংমা শিৱ, কিন্তু কেতিয়া আহে, এইটো নাজানে। শিৱ জয়ন্তী হয় তেন্তে নিশ্চয় আহে চাগে। কেতিয়া, কেনেকৈ আহে, আহি কি কৰে? কোনেও গম নাপায়। কোনো মনুষ্য মাথৰই নাজানে যে তেওঁ আহি সকলোৰে সংগতি কৰে। কিন্তু কেনেকৈ কৰে? সংগতিৰ অৰ্থ কি! একোৱেই বুজি নাপায়। শিৱবাবাইতো নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছিল চাগে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকল যিসকল সেইটো ধৰ্মৰ আছিল, তোমালোকে এইটো গম পোৱা নাছিল, পাহৰি গৈছিল তেন্তে অন্যই আকৌ কেনেকৈ জানিব পাৰিব। এতিয়া শিৱবাবাৰ দ্বাৰা তোমালোকে জানিছা আৰু অন্যক কোৱা। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় মুক্তি বাহিনী। মুক্তি বুলি কোৱা বা সংগতিৰ বাহিনী বুলি কোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত দায়িত্ব আছে। তোমালোকে চিত্ৰৰ ওপৰতো বুজাব পাৰা। ভাষা বহুত আছে। মুখ্য ভাষাত চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া হয়। ভাষাৰো বৰ জটিলতা আছে, সেয়েহে প্ৰদৰ্শনীৰ চিত্ৰও তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া হয়। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত সহজ হয়। সৃষ্টি চক্ৰতো গোটেই জ্ঞান আছে, চিৰি কেৱল ভাৰতবাসীৰ কাৰণে। ইয়াত অন্য কোনো ধৰ্ম নায়েই। এনেকুৱা হয় জানো যে ভাৰত তমোপ্ৰধান হ'লে বাকীবোৰ নহয়। তমোপ্ৰধানতো সকলো হয়। গতিকে তেওঁলোকৰ কাৰণেও কিবা থাকিব লাগে। এই সকলোবোৰ বুদ্ধিত সেৱাৰ খেয়াল চলিব লাগে। দুজন পিতাৰ ৰহস্যও বুজাব লাগে। উত্তৰাধিকাৰ ৰচয়িতাৰ পৰা পোৱা যায়। এইটোও সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে জানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ভাৰতৰ প্ৰথম মহাৰজা-মহাৰাণী আছিল বা ভগৱান-ভগৱতী আছিল। বাবু, তেওঁলোকে এই স্বৰ্গৰ ৰাণ্য কেনেকৈ পালে? নিশ্চয় ভগৱানৰ দ্বাৰা পালে। কেনেকৈ কেতিয়া পালে, এইটো কোনেও গম নাপায়। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম লিখি পুনৰ প্ৰলয় দেখুৱাই দিছে। ফলাফল একোৱেই নাই। এইবোৰ তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। চিত্ৰতো সকলোফালে আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰও থাকিব। অৱশ্যে সাজপাৰ, চেহেৰা আদি অন্য হ'ব। যাৰ বুদ্ধিত যি আছিল তেনেকৈয়ে তৈয়াৰ কৰিছে। স্বীনাথ-স্বীনাথনী, এওঁলোক ৰাধা-কৃষ্ণ হয় নহয় জানো। স্বীৰাধা, স্বীকৃষ্ণতো মুকুটধাৰী নহয়। ক'লাও নহয়। ৰাজধানী হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ, ৰাধা-কৃষ্ণৰ নহয়। মন্দিৰতো অনেক প্ৰকাৰৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। নামতো এটাই ৰাখিব লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। ৰাজবংশ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বুলি কোৱা হ'ব। ৰাম-সীতাৰ ৰাজবংশ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজবংশ। ৰাধা-কৃষ্ণৰ ৰাজবংশ নাথাকে। এই কথাবোৰ মনুষ্যৰ খেয়ালত নায়েই। তোমালোক সন্তানসকলেও পুৰুষাৰ্থৰ কৰম অনুসৰি জানা, যিসকলৰ সেৱাৰ চৰ্চ আছে, তেওঁলোকতো উৎসাহিত হৈ থাকিব। কোনোৱে কয় আমি বুজি পাওঁ কিন্তু লাহে লাহে মুখ খুলিবলৈও যুক্তি ৰচিবলগীয়া হয়। বহুতে ভাবে বেদ-শাস্ত্ৰৰ অধ্যয়ন কৰিলে, যজ্ঞ, তপস্যা আদি কৰিলে, তীৰ্থ আদি কৰিলে পৰমাংমাক পাব পাৰি। কিন্তু ভগৱানে কয় - এই সকলোবোৰ মোৰ পৰা দূৰ কৰাৰ ৰাস্তা। নাটকত সকলোৱে দুৰ্গতি পাবই লাগিব সেয়েহে আকৌ এনেকুৱা কথা কয়। আগতে আমিও কৈছিলোঁ যে ভগৱান যেন একেবাৰে শিখৰ, কোনোবা য'ৰপৰাই নাযাওক তেওঁক পাব পাৰে, সেয়েহে মনুষ্যই অনেক প্ৰকাৰৰ ৰাস্তা লৈছে। ভক্তি মৰ্গৰ ৰাস্তাৰে গৈ গৈ যেতিয়া ভাগৰি পৰে তেতিয়া তথাপিও ভগৱানকেই আহ্বান কৰে যে হে পতিত-পাৱন, আপুনি আহি পাৱন হোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাওক। আপোনাৰ অবিহনে পাৱন হ'ব নোৱাৰোঁ, ভাগৰি পৰিছোঁ। ভক্তিয়ে দিনে-প্ৰতিদিনে সম্পূৰ্ণ ৰূপে কলান্ত কৰি দিব। আজিকালিতো মেলা আদিত

কিমান লাখ লাখ গৈ একত্ৰিত হয়, কিমান কৰ্দয় হৈ পৰে। এতিয়াতো হৈছে অন্তৰ সময়। সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগে। বাস্তৱত সৃষ্টি এখনেই। দুভাগ কৰিছে। গতিকে মনুষ্যই ভাবিব স্বৰ্গ, নৰক বেলেগ বেলেগ সৃষ্টি কিন্তু এয়া আধা আধা হয়। ওপৰত সংযুগ পাছত তেৰতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ। কলিযুগত তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। সৃষ্টি পুৰণি হয়, এই কথাবোৰ কোনেও বুজি নাপায়। বিবুদ্ধিত পৰি আছে। কোনোৱে কৃষ্ণক ভগৱান আকৌ কোনোৱে ৰামক ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। আজিকালিতো মনুষ্যই নিজক ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। মই ঈশ্বৰৰ অৱতাৰ। মনুষ্যই নিজক দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ কৰি দিছে। দেৱতাসকলক তথাপিও দেৱতা বুলিয়ে কোৱা হ'ব। এয়াতো আকৌ মনুষ্যক ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। এয়া হৈছে ভক্তি মৰ্গ। দেৱতাসকলতো স্বৰ্গৰ নিবাসী আছিল। এতিয়া কলিযুগ অৰ্থাৎ লৌহ যুগত আকৌ মনুষ্য ভগৱান কেনেকৈ হ'ব পাৰে? পিতাই কয় - মই আহোঁৱেই সংগমযুগত, যেতিয়া মই আহি সৃষ্টিক স্থানান্তৰিত কৰিবলগীয়া হয়। কলিযুগৰ পৰা সংযুগ হয় বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুচি যাব। সেইখন হৈছে নিৰাকাৰী সৃষ্টি। এইখন হৈছে সাকারী সৃষ্টি। নিৰাকাৰী বৃক্ষও বুজাবৰ কাৰণে ডাঙৰকৈ তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া হয়। বৰহম মহাতত্ত্বও আকাশৰ সমান ডাঙৰ। দুয়োৰে অন্ত পাব নোৱাৰি। যদিওবা চেষ্টা কৰে - উৰাজাহাজ আদিত যাব কিন্তু অন্ত পাব নোৱাৰে। সমুদ্ৰই সমুদ্ৰ..... আকাশেই আকাশ। তাততো একোৱেই নাই। যদিওবা বহুত চেষ্টা কৰে কিন্তু এই সকলোবোৰ কথাৰ পৰা কি লাভ। এনেকৈ ভাবে যে আমি নিজৰ বুদ্ধিমত্তা দেখুৱাও। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ বুদ্ধি, মনুষ্যৰ বিজ্ঞানৰ অহংকাৰো আছে। লাগিলে কোনোবা যিমানেই অন্তলৈ নাযাওঁক, কিন্তু তেওঁলোকক গোটেই জগতে পূজাতো নকৰিব। দেৱতাসকলৰতো পূজা হয়। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই কিমান উচ্চ কৰি তোলে। সকলোকে শান্তিধামলৈ লৈ যায়। যদিওবা এই সকলো কথা জানে, আমি মূলধামৰ পৰা আহোঁ কিন্তু যেনেকৈ তোমালোকে বুজি পোৱা তেনেকৈ জগতে নাজানে। সেয়া কি, কেনেকৈ আত্মাসকল তাত থাকে পুনৰ কৰমানুসৰি আছে - এয়া কোনেও নাজানে। বৰহম মহাতত্ত্বত নিৰাকাৰী বৃক্ষ আছে। এইটো বুজি নাপায়, সংযুগত কমসংখ্যক থাকে। বাকী সকলো আত্মা মূলধামত থাকে। ইয়াত সাকারী লোকত যেনেকুৱা তাত মূলধামতো তেনেকুৱা। ধাম কেতিয়াও খালী নহয়, এইখনো নহয়, সেইখনো নহয়। যেতিয়া অন্ত হয় তেতিয়া স্থানান্তৰিত হৈ যায়। কিছুতো এইখন ধামত থাকিব। গোটেই ধাম খালী হৈ গ'লে তেতিয়াতো আকৌ প্ৰলয় হৈ যাব। প্ৰলয় নহয়। অবিনাশী খণ্ড হয় নহয় জানো। এই সকলোবোৰ কথা বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। গোটেই দিন এইটোৱে খেয়াল চলি থাকিব লাগে যে আমি কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰোঁ। তোমাৰ সৈতে প্ৰীতি গঢ়িলোঁ তেন্তে তেওঁৰ পৰিচয় দিব লাগে নহয় জানো। তেওঁ হৈছে পিতা, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। কেনেকৈ পোৱা যায়, সেয়া আমি ক'ব পাৰোঁ। কওঁতাসকলৰ মাজতো কৰমানুসৰি আছে। কোনোৱেতো বহুত ভালদৰে ভাষণ দিয়ে, কোনোৱে দিব নোৱাৰে তেন্তে শিকিবলগীয়া হয়। প্ৰত্যেক সন্তানে নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। যিহেতু ৰাস্তা পাইছা তেন্তে ইজনে-সিজনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। অন্তৰে বিচাৰে আনকো পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়াওঁ। আত্মিক সেৱা কৰোঁ। সকলোৱে ইজনে-সিজনৰ সেৱা কৰে।

পিতা আহি আত্মিক সেৱা কৰিবলৈ শিকায় আৰু কোনেও আত্মিক সেৱাৰ বিষয়ে নাজানে। আত্মিক পিতাইহে আত্মাসকলৰ সেৱা কৰে। পাখিৰ সেৱাতো জন্ম-জন্মান্তৰ বহুত কৰিলা, এতিয়া অন্তিম জন্মত আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে, যিটো পিতাই শিকাইছে। কল্যাণ ইয়াতে আছে অন্য একোতেই লাভ নাই। গৃহস্থ বয়ৰহাৰতো থাকিব লাগে, দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে। তেওঁলোককো এইটোৱেই বুজাই কল্যাণ কৰিব লাগে। প্ৰীতি থাকিলে কিছু শুনিব। বহুতেতো ভয় কৰে যে গম নাপাওঁ আমিও কিজানি সন্ধ্যাস কৰিবলগীয়া হয়। আজিকালিতো সন্ধ্যাসী বহুত আছে নহয় জানো। পীত বস্ত্ৰৰ পিন্ধি দুটা শব্দ শুনালে, ক'ববাৰ পৰা নহয় ক'ববাৰ পৰা ভোজনতো পোৱাই যায়। কোনোবা দোকানলৈ যাব, দুখন পুৰি দি দিব। পুনৰ অন্যৰ ওচৰলৈ যাব, পেট পূজা হৈ যায়। ভীক্ষা মাগোঁতাসকলো অনেক প্ৰকাৰৰ হয়। এইজন পিতাৰ পৰাতো এক প্ৰকাৰৰেই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। বেহদৰ বাদস্বাহী পোৱা যায়, সৰ্বদা নিৰোগী হয়। চহকীসকল কাচিৎহে আছে। গৰিবসকলৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। বাবাই প্ৰদৰ্শনীৰ চিত্ৰ বহুত তৈয়াৰ কৰাই আছে কিয়নো গাঁও বহুত আছে নহয় জানো। মিনিষ্টাৰ আদিয়ে ভাবিব যে এই জ্ঞান ভাল তেতিয়া সকলোৱে শুনিবলৈ লাগি যাব। হয়, আগলৈ গৈ তোমালোকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হ'ব, তেতিয়া বহুত আহিব। মামৰ আঁতৰাবলৈ সময় লাগে। ৰাতিয়ে-দিনে কোনোবা লাগি গ'লে তেতিয়া হয়তো আঁতৰিব। আত্মা পৱিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া এই শৰীৰো এৰিব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। প্ৰদৰ্শনীসমূহতো বুজাব লাগে। মুখ্য হৈছে গোটেই ভাৰতৰ কথা। ভাৰতৰ উত্থান হৈ যায় তেতিয়া সকলোৰে উত্থান হৈ যায়। প্ৰজেক্টৰৰ দ্বাৰাও প্ৰদৰ্শনীত ভাল সেৱা হ'ব পাৰে। লাহে লাহে বুদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হৈ গৈ থাকিব। এইটোও লিখিব লাগে যে 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও এনেকুৱা হৈছিল। এয়াতো বৰ আচৰিত কথা। বাবাই ইংগিত দিয়ে। সন্তানসকলে বহুত কথা পাহৰি যায়। কিবা হ'লে ক'ব আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও এনেকুৱা হৈছিল। হওতে অতি স্পষ্ট কথা। কিন্তু যেতিয়া কাৰোবাৰ বুদ্ধিত এয়া ধাৰণ হ'ব তেতিয়াহে। বাতৰিকাকতত প্ৰকাশ কৰিব পাৰা তেতিয়া কিবা অলপতো বুজিব। জ্ঞান মৰ্গত অৱস্থা বহুত উত্তম হ'ব লাগে। এনেকুৱা কথাবোৰ স্মৃতিলৈ আনি হৰ্ষিত হৈয়ো থাকিব লাগে। অভ্যাস হৈ গ'লে তেতিয়া আকৌ অৱস্থা বহুত আনন্দময় হৈ যায়। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) অন্য সকলোৰে পৰা বুদ্ধিৰ প্ৰীতি আঁতৰাই এজন পিতাৰ সৈতে গঢ়িব লাগে আৰু সকলোৰে প্ৰীতি এজন পিতাৰ সৈতে গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) সঁচা আত্মিক সহায়কাৰী হ'ব লাগে। নিজৰো কল্যাণ কৰিব লাগে আৰু অন্যকো ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। অৱস্থা বহুত আনন্দময় কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান:

এজন পিতাৰ স্মৃতিৰে প্ৰকৃত সধৱাৰ অনুভৱ কৰোঁতা ভাগ্যৱান আত্মা হোৱা

যিয়ে কোনো আত্মাৰ বচন শুনিও নুশুনে, কোনো অন্য আত্মাৰ স্মৃতি সংকল্প বা সপোনতো নানে অৰ্থাৎ কোনো দেহধাৰীৰ বশ্যতা স্বীকাৰ নকৰে, এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই এইটো স্মৃতিত থাকে তেওঁলোকৰ অবিনাশী সধৱাৰ তিলক লাগি যায়। এনেকুৱা সঁচা সধৱাসকলহে ভাগ্যৱান হয়।

স্লেগান:

নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি গঢ়িবলৈ হ'লে অন্তৰ্মুখী হৈ পুনৰ বৰ্হিমুখীতাত আহা।

!! ওঁম্ শান্তি !!